

Sygn. akt **X K 985/15**

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. – Z. L.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 04 maja 2016 roku, 18 maja 2016 roku, 13 lipca 2016 roku, 03 października 2016 roku oraz w dniu 21 grudnia 2016 roku sprawy

J. P. (P.), syna T. i M. z domu P., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 23 października 2000 roku, sygn. akt IV K 334/00 za popełniony w dniu 4 października 1999 roku czyn z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 08 maja 2003 roku skazanego warunkowo przedterminowo zwolniono z okresem próby do 06 maja 2006 roku; warunkowe przedterminowe zwolnienie nie zostało odwołane;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 29 maja 2008 roku, sygn. akt VIII K 87/07, za popełniony: (i) w dniu 13 października 2006 roku czyn z art. 157 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności; (ii) w dniu 13 października 2006 roku czyn z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 85 k.k. wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. Postanowieniem z dnia 02 kwietnia 2009 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,
3. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 27 listopada 2008 roku, sygn. akt IV K 514/08, za popełniony w dniu 13 lipca 2008 roku czyn z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 100 stawek dziennych po 25 złotych każda; w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonano karę grzywny,
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2010 roku, sygn. akt II K 276/09, za popełniony w dniu 17 lutego 1994 roku czyn z art. 157 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 maja 2010 roku, sygn. akt II K 353/10, za popełniony w dniu 11 lipca 2007 roku czyn z art. 270 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
6. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 lutego 2012 roku, sygn. akt II K 290/09, za popełniony w dniu 30 sierpnia 2008 roku czyn z art. 280 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara ta została odbyta w okresie od 22 kwietnia 2013 roku do 18 marca 2016 roku, a na poczet tej kary zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie od 13 sierpnia 2010 roku do 14 marca 2012 roku.
7. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2015 roku, sygn. akt X K 990/14, za popełniony w dniu 23 maja 2009 roku czyn z art. 157 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

skazanemu wprowadzono tą karę do wykonania w dniu 18 marca 2016 roku, a okres jej zakończenia przypada na 18 marca 2019 roku.

oraz wobec którego Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II K 826/10 wydał wyrok łączny, w którym połączył kary jednostkowe wymierzone w sprawach VIII K 87/07, II K 276/09 i II K 353/10 i w to miejsce wymierzył mu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; kara łączna pozbawienia wolności odbyta została w okresie od 14 marca 2012 roku do 22 kwietnia 2013 roku, na poczet tej kary zaliczono skazanemu okresy pozbawienia wolności w dniach 28 lutego 1994 roku, od 23 maja 2009 roku do 13 sierpnia 2010 roku i od 14 marca 2012 roku do 22 kwietnia 2013 roku.

orzekając na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i art. 4 § 1 k.k. oraz przepisy ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 roku

I. na mocy art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 22 października 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 826/10,

II. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 23 października 2000 roku, sygn. akt IV K 334/00

b) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 276/09

i w ich miejsce wymierza skazanemu **J. P. (P.)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na mocy art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. i art. 82 k.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie II (drugim) wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 276/09 w dniu 28 lutego 1994 roku i w okresie od 23 maja 2009 roku do 09 czerwca 2009 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności, oraz karę wymierzoną w sprawie o sygn. akt IV K 334/00, ustalając, że orzeczona w tym punkcie kara łączna pozbawienia wolności została odbyta w całości,

IV. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

c) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 353/10,

d) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 290/09,

e) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 990/14

i w ich miejsce wymierza skazanemu **J. P. (P.)** karę łączną 7 (siedmiu) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na mocy art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie IV (czwartym) wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 353/10 w okresie od 17 czerwca 2010 roku do 17 września 2010 roku, w sprawie o sygn. akt II K 290/09 w okresie

od 13 sierpnia 2010 roku do 14 marca 2012 roku oraz w okresie od 22 kwietnia 2013 roku do dnia 18 marca 2016 roku oraz w sprawie o sygn. akt X K 990/14 w okresie od 18 marca 2016 roku do dnia wyrokowania, tj. do dnia 22 grudnia 2016 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

VII. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

VIII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalania skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 23 października 2000 roku, sygn. akt IV K 334/00 za popełniony w dniu 4 października 1999 roku czyn z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 08 maja 2003 roku skazanego warunkowo przedterminowo zwolniono z okresem próby do 06 maja 2006 roku; warunkowe przedterminowe zwolnienie nie zostało odwołane;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 29 maja 2008 roku, sygn. akt VIII K 87/07, za popełniony: (i) w dniu 13 października 2006 roku czyn z art. 157 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności; (ii) w dniu 13 października 2006 roku czyn z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 85 k.k. wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. Postanowieniem z dnia 02 kwietnia 2009 roku zarządziło wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,
3. Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 27 listopada 2008 roku, sygn. akt IV K 514/08, za popełniony w dniu 13 lipca 2008 roku czyn z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 100 stawek dziennych po 25 złotych każda; w dniu 30 czerwca 2015 roku wykonano karę grzywny,
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2010 roku, sygn. akt II K 276/09, za popełniony w dniu 17 lutego 1994 roku czyn z art. 157 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
5. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 maja 2010 roku, sygn. akt II K 353/10, za popełniony w dniu 11 lipca 2007 roku czyn z art. 270 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
6. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 17 lutego 2012 roku, sygn. akt II K 290/09, za popełniony w dniu 30 sierpnia 2008 roku czyn z art. 280 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara ta została odbyta w okresie od 22 kwietnia 2013 roku do 18 marca 2016 roku, a na poczet tej kary zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie od 13 sierpnia 2010 roku do 14 marca 2012 roku.
7. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2015 roku, sygn. akt X K 990/14, za popełniony w dniu 23 maja 2009 roku czyn z art. 157 § 1 k.k. i inne, za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności; skazanemu wprowadzono tą karę do wykonania w dniu 18 marca 2016 roku, a okres jej zakończenia przypada na 18 marca 2019 roku.

oraz wobec którego Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II K 826/10 wydał wyrok łączny, w którym połączył kary jednostkowe wymierzone w sprawach VIII K 87/07, II K 276/09 i II K 353/10 i w to

miejsce wymierzył mu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; kara łączna pozbawienia wolności odbyta została w okresie od 14 marca 2012 roku do 22 kwietnia 2013 roku, na poczet tej kary zaliczono skazanemu okresy pozbawienia wolności w dniach 28 lutego 1994 roku, od 23 maja 2009 roku do 13 sierpnia 2010 roku i od 14 marca 2012 roku do 22 kwietnia 2013 roku.

dowody: dane dotyczące osadzenia k.14-51; wyroki i postanowienia wydawane w postępowaniach wykonawczych k.52-63,71-72,74,94-95, 97-98,117;; opinia o skazanym k.66; dane dotyczące karalności k.67-69; dane, orzeczenia i opinie dotyczące skazanego z akt głównych i wykonawczych do spraw IV K 344/00, II K 276/09, II K 353/10, II K 290/09, II K 826/10, X K 990/14, VI K 514/08 (II K 76/09).

Zachowanie J. P. w warunkach izolacji penitencjarnej zostało określone jako pozytywne. Skazany w czasie odbywania kary był wielokrotnie nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie. Skazany ukończył wiele kursów przygotowawczych oraz zawodowych, a także ukończył terapię odwykową dla skazanych uzależnionych od alkoholu. W sposób właściwy zachowuje się on w stosunku do przełożonych. Utrzymuje stały kontakt z matką i konkubiną. Jego prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu w izolacji kształtuje się pozytywnie.

dowody: opinia o skazanym k.66v, pismo skazanego k.137-138

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce wskazać, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znalazł kodeks karny w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 roku, stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie Kodeksu karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) i art. 4 § 1 k.k.

Wymieniony przepis art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej przewiduje, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 – tj. kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W przedmiotowej sprawie, wobec skazanego po 01 lipca 2015 roku uprawomocniło się orzeczenie wydane w sprawie o sygn. akt X K 990/14. Niemniej jednak, w dacie orzekania w przedmiotowej sprawie, poza karą wymierzoną skazanemu w sprawie o sygn. akt X K 990/14 wykonaniu nie podlegało żadne inne orzeczenie, co sprawia, iż nie istniała możliwość zastosowania przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny, w ich brzmieniu obowiązującym po 01 lipca 2015 roku z późniejszymi zmianami. Na przeszkodzie temu stoi bowiem treść art. 85 § 2 k.k., który to przepis wprost stanowi, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 k.k. Skoro zatem, w niniejszym postępowaniu, stosownie do dokumentów, które dołączone zostały do akt sprawy, obecnie wykonaniu podlega wyłącznie kara wymierzona skazanemu w sprawie o sygn. akt X K 990/14, to nie jest możliwe zastosowanie wobec niego w/w przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich obecnym brzmieniu.

Sąd zważył dalej, iż skoro w przedmiotowej sprawie nie znajdowały zastosowania przepisy ustawy – Kodeks karny w ich brzmieniu obowiązującym po 01 lipca 2015 roku, to celowym było zastosowanie w stosunku do skazanego przepisów obowiązujących uprzednio. W ocenie Sądu, owymi przepisami były normy obowiązujące do dnia 31 grudnia 2011 roku; począwszy bowiem od dnia 01 stycznia 2012 roku zmiana uległ m.in. przepisy art. 82 k.k. Zgodnie z uprzednim brzmieniem tego przepisu, jeżeli w okresie próby i w ciągu dalszych 6 miesięcy nie odwołano warunkowego zwolnienia, karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia. Oznaczało to, iż w poprzednim stanie prawnym treść art. 82 KK należało interpretować w ten sposób, że kara pozbawienia wolności uznana za odbytą w rozumieniu art. 82 KK podlega zaliczeniu w całości - na podstawie art. 577 KPK - na poczet kary tego rodzaju orzekanej w wyroku łącznym obejmującym skazanie na karę, z której wykonania skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony. Tymczasem treść obowiązującego od dnia 01.01.2012 roku przepisu art. 82 § 2 KK określa wprost, że "w wypadku objęcia wyrokiem łącznym kary, z której odbywania skazany został warunkowo zwolniony, na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza się jedynie okres faktycznego odbywania kary" – tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w swoim wyroku z dnia 16 kwietnia 2014 roku, sygn. akt II AKa 104/14. Zmiana przepisu art. 82 KK od dnia 01.01.2012

roku, wprowadzona ustawą z dnia 16 września 2011 r. (Dz.U. Nr 240, poz. 1431) pogorszyła zatem sytuację prawną skazanych w porównaniu z obowiązującym poprzednio stanem prawnym, poprzez wprowadzenie do jego treści nowego § 2. Owo stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku potwierdza również orzecznictwo Sądu Najwyższego, który w swoim wyroku z dnia 19 lutego 2013 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II KK 13/13 wprost podał, że „fakt nowelizacji art. 82 KK dokonanej ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 240, poz. 1431), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., i dodanie § 2 tego przepisu jasno wykazuje, że do chwili wejścia go w życie nie było podstaw prawnych do zaliczenia, na podstawie art. 577 KPK, na poczet kary łącznej jedynie okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach, w których nastąpiło nieodwołane warunkowe zwolnienie.”

Uwzględniając powyższe rozważania i przekładając je na realia przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie Sąd rozważając możliwość połączenia kar, które zostały wymierzone skazanemu w uprzednio prowadzonych wobec niego postępowaniach, zauważył, że w sprawie o sygn. akt IV K 334/00 wobec skazanego J. P. postanowieniem z dnia 08 maja 2003 roku zastosowano dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia, które – jak wynika z materiałów z akt sprawy – nie zostało odwołane. Wymierzona tym wyrokiem kara podlegała przy tym łączeniu, stosownie do art. 85 k.k., co zostanie omówione niżej. Sąd zważył przy tym, że skazany został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia pozostałej części w/w kary pozbawienia wolności w dniu 08 maja 2003 roku z okresem próby wyznaczonym do dnia 06 maja 2006 roku (akta wykonawcze do sprawy IV K 334/00), podczas, gdy zgodnie z obliczeniem kary, winien był ową karę pozbawienia wolności odbywać do 08 października 2003 roku. Uwzględniając zatem treść art. 82 k.k., w jego brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2011 roku, na poczet kary łącznej, stosownie do art. 577 k.p.k., zaliczeniu podlegać będzie cała kara wymierzona skazanemu w toku postępowania o sygn. akt IV K 334/00, nie zaś wyłącznie ta jej część, która została przez J. P. faktycznie odbyta. W efekcie, brak jest również podstaw dla zarządzenia wykonania, na skutek połączenia w ramach kary łącznej, pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności. Z tego też względu Sąd, dokonując oceny uprzednio obowiązujących stanów prawnych, uznał, że najbardziej względną dla skazanego ustawą będzie Kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2011 roku.

Sąd zważył również, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z powyższym uregulowaniem, sąd wymierza karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy (chronologicznie), chociażby nieprawomocny wyrok skazujący, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary podlegające łączeniu (por. uchwała SN z dnia 25.02.2005, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Innymi słowy, warunkiem wymierzenia kary łącznej jest wymierzenie podlegających łączeniu kar za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym. Jeżeli kary za przestępstwa pozostające w takim zbiegu zostały wymierzone w różnych wyrokach, Sąd wydaje wyrok łączny (art. 570 k.p.k.).

Wydając przedmiotowy wyrok, Sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy oraz w aktach spraw IV K 344/00, II K 276/09, II K 353/10, II K 290/09, II K 826/10, X K 990/14, VI K 514/08 (II K 76/09), z których dopuszczono min. dowody: wyroki, dane o karalności, informacje o pobytach, orzeczeniach związanych z wykonywaniem kar oraz opinie o skazanym. Dokumenty te nie były bowiem kwestionowane w toku postępowania, a ich wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Na podstawie tych dowodów, Sąd przyjął, iż chronologia kolejnych przestępstw popełnianych przez skazanego J. P. i kolejnych wyroków, na mocy których był on skazywany, wskazuje, że popełnił on przestępstwa pozostające w zbiegu realnym. Wskazać należy, iż spośród przestępstw popełnionych przez skazanego w warunkach, o których mowa w art. 85 k.k., pozostawały te, które zostały objęte wyrokami: (i) Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 23 października 2000 roku w sprawie IV K 334/00, (ii) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 276/09, pozostając w pierwszym zbiegu realnym oraz (i) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 maja 2010 roku w sprawie II K 353/10, (ii) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z

dnia 17 lutego 2012 roku w sprawie II K 290/09 oraz (...) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2015 roku w sprawie X K 990/14 – pozostając w drugim zbiegu realnym.

Nie pozostawały natomiast w zbiegu realnym przestępstwa, za które J. P. skazany został wyrokami VIII K 87/07 i VI K 514/08 (II K 76/09). Pierwsze z tych skazań obejmuje bowiem czyny popełnione w dniach 13 października 2006 roku, a zatem po dacie wydania wyroku w sprawie o sygn. akt IV K 334/00. Ponadto, czyny, za które J. P. został następnie skazany w postępowaniach prowadzonych pod sygnaturami II K 353/10, II K 290/09 i X K 990/14 popełnione zostały już po dacie wydania wyroku w sprawie VI K 514/08 (II K 76/09). Oznacza to, że w stosunku do kar, wymierzonych w postępowaniu VI K 514/08 (II K 76/09), nie zachodzą przesłanki określone w art. 85 k.k. – w jego uprzednim brzmieniu. Również kara wymierzona skazanemu w postępowaniu o sygn. akt VIII K 87/07 nie mogła stanowić podstawy wymierzenia skazanemu kary łącznej; w tym postępowaniu skazanemu wymierzono bowiem karę samoistną grzywny, która – stosownie do art. 85 k.k. – nie podlegała łączeniu z inną karą, wymierzoną skazanemu za przestępstwo.

Zważyć należy także, iż z oczywistych względów połączeniu z karami wymierzonymi skazanemu w postępowaniach prowadzonych pod sygnaturami IV K 334/00, VIII K 87/07, VI K 514/08 (II K 76/09), II K 276/09, II K 353/10, II K 290/09 o X K 990/14 nie mogły podlegać kary wymierzone mu w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt IV K 81/94 – jak wprost wynika bowiem z danych dotyczących karalności skazanego, wyrok w tejże sprawie wydany został 07 kwietnia 1994 roku w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku.

Sąd zważył jednocześnie, że w przedmiotowej sprawie występowały przesłanki dla rozwiązania węzła kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym wydanym w sprawie o sygn. akt II K 826/10. Jak bowiem wskazano powyżej, czyny objęte tymi orzeczeniami spełniają przesłanki z art. 85 k.k. pozostając w zbiegu realnym. Rozstrzygnięcie to było zatem niezbędne z uwagi na konieczności połączenia w ramach wyroku łącznego jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wskazanymi wyrokami za zbiegające się występki.

Uznając, że wymierzone skazanemu w sprawach o sygn. akt IV K 334/00 i II K 276/09 oraz w sprawach II K 353/10, II K 290/09 i X K 990/14 kary jednostkowe podlegają łączeniu Sąd przeszedł do rozważań odnośnie wymiaru kary łącznej za każde z tych zbiegów realnych. Kara łączna pozbawienia wolności, zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. powinna mieścić się w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Wymierzając karę łączną nie rozważa się przy tym ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreśla się, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (zob. M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. Jednocześnie wymiar kary łącznej w oparciu o pełną absorpcję może mieć miejsce jedynie w tych przypadkach, w których granica pomiędzy realnym, a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zarysowana zbyt wyraźnie, gdy z pozostających w zbiegu przestępstw jedno wyraźnie dominuje w ocenie całości zdarzenia. Instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw, lecz służy racjonalizacji reakcji karnej, opierającej się na założeniu, że samo wydanie pierwszego wyroku skazującego, o którym mowa w art. 85 k.k. powinno być dla skazanego przestrogą przed popełnieniem nowego przestępstwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Natomiast

im luźniejszy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu - gdy zostały popełnione w znacznych odstępach czasu, gdy godzą w różne dobra prawne lub w dobra różnych osób pokrzywdzonych - tym bardziej zasadne jest stosowanie zasady kumulacji. Nadto, sam fakt popełnienia wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (zob. wyrok SN z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11 stycznia 1986 r., OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 128).

Kierując się przedstawionymi wyżej zasadami wymierzania kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, Sąd uznał, że w zakresie połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych odpowiednio wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt IV K 334/00 i II K 276/09 oraz w sprawach II K 353/10, II K 290/09 i X K 990/14 wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec skazanego zasad kumulacji. Warto wskazać, iż w stosunku do pierwszego ciągu tych przestępstw, skierowane były one przeciwko różnym dobrom prawnym (mieniu oraz zdrowiu i życiu), popełnione zostały na szkodę różnych osób, a także w znacznej odległości czasowej (kilku lat). Nie zachodziła zatem między nimi łączność ani przedmiotowa, ani podmiotowa opisana wyżej. Podobnie należy ocenić czyny pozostające w drugim ciągu; popełnione przez skazanego przestępstwa również w tym wypadku skierowane zostały przeciwko różnym dobrom prawnym (wiarygodność dokumentów, mienie, a także zdrowie i życie oraz wolność), popełnione zostały na przestrzeni kilku lat i skierowane zostały przeciwko różnym osobom. Okoliczność braku pozostawania wskazanych występków w jakimkolwiek związku nie dała zatem podstaw do zastosowania w tym przypadku zasady asperacji ani absorpcji. Sąd miał jednocześnie na względzie, że wszystkie przypisane skazanemu czyny, miały charakter występków umyślnych i wynikały de facto z lekceważącego stosunku skazanego do obowiązujących zasad i norm prawnych. Nadto, w ocenie Sądu, kształtowanie wymiaru kary łącznej powinno odbywać się na tle całokształtu przestępczej działalności skazanego, a sprowadzenie kary łącznej jedynie do najsurowszej z podlegających łączeniu kary, wywarłoby negatywny wpływ w sferze prewencji generalnej, jako niczym nieuzasadniona ulga dla skazanego.

Sąd pragnie przy tym podkreślić, że choć uwzględnił opinię zakładu karnego, odnośnie obecnej postawy i zachowania się skazanego, a także fakt ukończenia przez niego licznych kursów i terapii, to w jego ocenie nie może to stanowić wyłącznej podstawy dla zmiany stanowiska odnośnie zasady wymiaru kar łącznych wobec skazanego. Stanowiłoby to bowiem w ocenie Sądu nieuzasadnioną gratyfikację. Co więcej, powyższe okoliczności stanowić mogą podstawę do ubiegania się przez skazanego o ewentualne warunkowe przedterminowe zwolnienie lub udzielenie mu innych ulg np. przepustek.

Mając to na uwadze Sąd, doszedł do przekonania, że karą współmierną i sprawiedliwą będzie w odniesieniu do pierwszego ciągu przestępstw (przy łączeniu kar ze spraw o sygn. akt IV K 334/00 i II K 276/09) kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a w przypadku drugiego ciągu przestępstw (przy łączeniu kar ze spraw o sygn. akt II K 353/10, II K 290/09 i X K 990/14) kara 7 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, Sąd na mocy art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt II wyroku zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 276/09 w dniu 28 lutego 1994 roku i w okresie od 23 maja 2009 roku do 09 czerwca 2009 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności, oraz karę wymierzoną w sprawie o sygn. akt IV K 334/00, ustalając, że orzeczona w tym punkcie kara łączna pozbawienia wolności została odbyta w całości. W odniesieniu natomiast do kary łącznej wymierzonej skazanemu w pkt IV wyroku łącznego Sąd na mocy art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 353/10 w okresie od 17 czerwca 2010 roku do 17 września 2010 roku, w sprawie o sygn. akt II K 290/09 w okresie od 13 sierpnia 2010 roku do 14 marca 2012 roku oraz w okresie od 22 kwietnia 2013 roku do dnia 18 marca 2016 roku oraz w sprawie o sygn. akt X K 990/14 w okresie od 18 marca 2016 roku do dnia wyrokowania, tj. do dnia 22 grudnia 2016 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności.

W dalszej części wyroku Sąd, na podstawie art. 572 k.p.k., umorzył postępowanie w pozostałym zakresie. Jednocześnie, na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario, Sąd pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie pierwszym uzasadnianego orzeczenia, pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd, mając na względzie treść 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków w postępowaniu sądowym, mając na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.